

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko E.P. Sp. z o.o. w W.
o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lipca 2011 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 października 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 października 2010 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w W. z dnia 5 listopada 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok w punktach I, II i IV w ten sposób, że powództwo oddalił.

Skarga kasacyjna powoda zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego: - art. 135 k.p. w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie poprzez jego wadliwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na wyłączeniu prawa do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych pomimo

systematycznego przekraczania normatywnego czasu pracy; - art. 6 k.c. w związku z art. 129¹¹ k.p. w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie oraz art. 94 pkt 2 k.p. i art. 8 k.p. poprzez wadliwą ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że ciężar dowodu w zakresie wykazywania ilości przepracowanych przez powoda - zgodnie z oczekiwaniami pracodawcy - godzin nadliczbowych, ciąży na powodzie podczas, gdy ciężar dowodu spoczywać winien w stanie faktycznym występującym w niniejszej sprawie na pozwanym; - art. 8 k.p. poprzez jego niezastosowanie i sanowanie, tym samym wydanie wyroku nagannego, tj. sprzecznego z zasadami prawa pracy postępowania pozwanego, polegającego na nakładaniu na pracownika obowiązku wymagającego stałej pracy ponad dopuszczalne normy czasu pracy oraz naruszenie przepisów prawa procesowego: - art. 278 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 391 k.p.c., poprzez uznanie, że zagadnienie będące przedmiotem oceny Sądu wymaga wiadomości specjalnych, a następnie wyrokowanie w tej kwestii sprzecznie z opinią powołanego w tym celu biegłego; - art. 468 § 2 pkt 3 i 4 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie czynności wyjaśniających mających na celu ustalenie, jakie z okoliczności są sporne między stronami oraz jakie dowody należy przeprowadzić w celu ich wyjaśnienia, a mające znaczenie dla prawidłowego i szybkiego rozstrzygnięcia sprawy.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnia, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., występującym na tle zaskarżonej sprawy zagadnieniem prawnym, dotyczącym kwestii: Czy stałe świadczenie pracy w godzinach nadliczbowych pracowników określonych w art. 135 § 1 k.p., w brzmieniu w spornym okresie, wskutek niezależnej od nich wadliwej organizacji czasu pracy pozbawia ich prawa do dodatkowego wynagrodzenia. Jeżeli zakres czy rodzaj przydzielonych pracownikowi zadań pozwoli na ustalenie, iż nie są one możliwe do wykonania w normalnym czasie pracy, lecz wymagają stałego jego przekraczania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wykazanie, iż w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa musi polegać na przedstawieniu tych rozbieżności i wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej. Z kolei powołując się na istotne zagadnienie prawne skarżący winien jest przytoczyć jego treści i wskazać argumenty prawne, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen. Wypełnienie tego obowiązku – nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia skargi kasacyjnej, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie – nie może być zastąpione przez, jak to uczyniono w skardze, powołanie jej podstaw wraz z uzasadnieniem. Sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w taki sposób, który nie pozwala na ustalenie, że błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie normy prawnej przez Sąd mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sporu w niniejszej sprawie - powoduje, iż skarga ta nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występują wskazane wyżej okoliczności, zaś rzeczą skargi jest przekonanie Sądu Najwyższego, że powyższe okoliczności występują – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670). Okoliczności uzasadniające rozpoznanie skargi kasacyjnej nie mogą być przedmiotem dedukcji Sądu na podstawie analizy przytoczonych podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, lecz muszą być wyraźnie wskazane i uzasadnione przez skarżącego (postanowienie SN z 18 października 2001 r., I CZ 135/01). Skarga kasacyjna powoda nie zawiera właściwie zidentyfikowanego zagadnienia prawnego występującego w sprawie, którego doniosłość uzasadniałaby podjęcie działań przez Sąd Najwyższy. W tym miejscu należy wskazać, na utrwalony już w orzecznictwie pogląd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 311/09; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK

316/09; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 303/09), że do spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych lub ich uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.